

Viața Creștină

Publicație săptămânală pentru întărire sufletească † Anul IV, Nr. 19 (128)

Vizitați site-ul nostru: poienita.iasi.mmb.ro

12 Mai 2013

Evangelhia și Apostolul

În **Duminica Sfântului Apostol Toma** se citește **Evangelhia** de la **Ioan 20, 19-31**, iar **Apostolul** din **Faptele Apostolilor 5, 12-20**.

Sinaxar

Astăzi pomenim pe **Sf. Mc. Ioan Valahul**; **Sf. Ierarhi Epifanie**, arhiepiscopul Ciprului și **Gherman**, Patriarhul Constantinopolului.

Sfântul Mucenic Ioan Valahul

Sfântul Ioan s-a născut în anul 1644, din părinți creștini. La vârsta de 15 ani ajunge rob la turci. Pe drumul spre Constantinopol, un păgân pune ochii pe el și-l cumpără cu gândul de a-l sodomiza. „Sunt stăpânul tău, te-am cumpărat cu aur și fac cu tine ce vreau!”. „Ba - răspunde tânărul - stăpânul meu este Hristos, Care m-a cumpărat cu sângele Lui și face cu mine ce trebuie!”. Apărându-și demnitatea și curăția, Ioan îl omoară pe păgân. Agarenii, păzitorii robilor, aflând că Ioan și-a ucis stăpânul, l-au legat în lanțuri și așa l-au dus spre Constantinopol. Aici a fost dat în stăpânirea femeii păgânului ucis. Aceasta a fost fermecată de frumusețea lui Ioan și i-a făgăduit că dacă va renunța la credința în Hristos îl va lua de bărbat. După 2 ani de refuz, a fost dat pe mâna eparhului cetății și aruncat în temniță. A fost supus la diverse chinuri, iar în cele din urmă a fost spânzurat în data de 12 mai 1662. Viața Sfântului Ioan a fost scrisă de Ioan Cariofil și a fost tipărită la Veneția de Sfântul Nicodim Aghioritul. A fost menționat în Mineiul grecesc pe luna mai, în 1843 și în Mineiele românești, din 1846. În anul 1950 Sfântul Sinod al Bisericii noastre a hotărât ca acest nou mucenic să fie cinstit în întreaga Biserică Ortodoxă Română. Generalizarea solemnă a cultului său a avut loc în octombrie 1955.

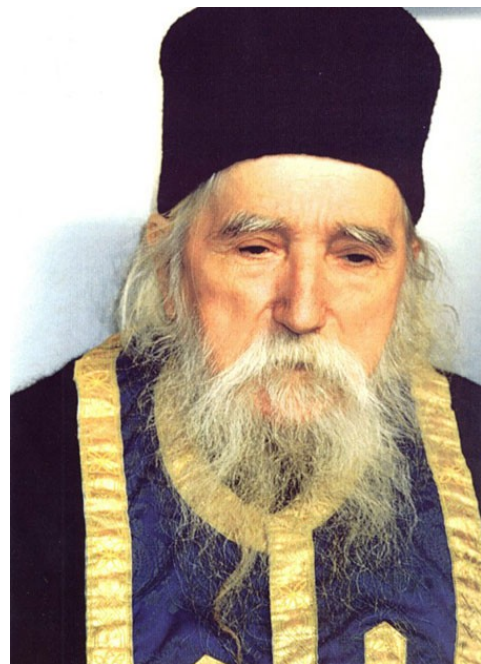
Părintele Cleopa despre îndoiala și credința lui Toma

Iubiți credincioși,

În prima zi a Sfințelor Paști, seara, ne spune Sfântul Apostol și Evanghelist Ioan, S-a arătat Iisus Hristos înviat ucenicilor Săi, ascunși de frica iudeilor, într-o cameră închiată din Ierusalim și le-a spus: „Pace vouă!”. După ce i-a liniștit, că erau tulburați și cuprinși de frică și i-a încredințat de Învierea Sa din morți, arătându-le mâinile și coasta străpunse de cuie și suliță pe cruce, le-a adăugat: „Precum M-a trimis pe Mine Tatăl, așa vă trimit și Eu pe voi” (Ioan 20, 21). Prin aceste cuvinte Domnul a trimis pe Apostoli la propovăduire, având misiunea să vestească Evangelhia mântuirii la toate neamurile pământului.

Dar pentru a-i întări cu putere de sus la această misiune dumnezeiască de înnoire a lumii, Mântuitorul a suflat asupra lor Duh Sfânt, și le-a dat putere să ierte păcatele oamenilor, zicând: „Luați Duh Sfânt! Căroră veți ierta păcatele, le vor fi iertate și căroră le veți ține vor fi ținute” (Ioan 20, 22-23). Nimeni nu poate propovădui pe Hristos dacă nu este trimis de Dumnezeu și dacă nu este întărit și sfințit de harul Duhului Sfânt. Însă nu este destul pentru mântuire numai să citim Sfânta Scriptură și să ascultăm cuvântul Evangelhiei. Trebuie să-l și facem. Nu era suficientă Apostolilor și ucenicilor Domnului numai propovăduirea cuvântului. Ea singură nu poate mântui fără pocăință. Apostolii aveau datoria să-i învețe voia lui Dumnezeu, dar să-i curețe și de păcate, adică să le dezlege păcatele prin spovedanie, fără de care nu poate fi iertare, pocăință și mântuire. De aceea Domnul întemeiază acum Taina Sfintei Spovedanii, ca urmașii lor, episcopii și preoții, să spovedească pe cei ce cred, și să-i dezlege de păcate. Aceasta este **singura cale de mântuire a creștinilor**: credința dreaptă în Dumnezeu, împlinirea poruncilor evanghelice și dezlegarea păcatelor prin spovedanie.

Dar, cu rânduiala dumnezeiască, apostolul Toma nu era de față cu ceilalți apostoli când S-a arătat Domnul. Și când i-au spus toți: „Am văzut pe Domnul!”, el nici nu s-a bucurat, nici n-a voit să creadă, până nu a văzut cu ochii și a pipăit cu mâna rănilor Mântuitorului (Ioan 20, 25). După opt zile, adică în **Duminica a doua după Înviere**, iarăși S-a arătat Iisus Hristos ucenicilor Săi, trecând prin ușile închiate. Atunci era și Toma de față. După ce le-a zis din nou: „Pace vouă”, a spus cu mustrare pentru Toma: „Adu-ți degetul tău încoace și vezi mâinile Mele, și adu-ți mâna ta și o pune în coasta Mea; și nu fi necredincios, ci credincios!” (Ioan 20, 26-27). Iar Toma pipăind și văzând rănilor

Domnului, cuprins de frică și uimire, a strigat cu smerenie și credință: „Domnul meu și Dumnezeul meu!”. Mântuitorul însă l-a mustrat pentru puțină lui credință, zicând: „Pentru că M-ai văzut, Toma, ai crezut? Fericiți cei ce n-au văzut și au crezut!” (Ioan 20, 28-29).

Toma era un apostol îndoielnic. El a crezut numai după ce a văzut și a cercetat adevărul, a pipăind rănilor lui Hristos. De aceea l-a și mustrat Domnul, căci credința vine din auz, iar nu din pipăire și vedere. Credința vine din interior, din inimă, iar nu din afară. Credința vine din cuvânt. Din cuvântul de învățătură auzit din gura mamei și a tatei. Căci părinții trupești ne sunt primii dascăli de religie în viață. Apoi, credința noastră în Dumnezeu ne vine și se întărește în noi din predica preotului la biserică, din sfaturile date de bătrâni, din citirea cărților sfinte și mai ales din cuvintele și învățăturile pe care le auzim și le citim zilnic în Sfânta Evangelhie. (...)

De vom cugeta mai mult la îndoiala apostolului Toma, vom înțelege mai bine slăbirea credinței în Dumnezeu în zilele noastre și urmările ei cumplite, pe care le trăim.

Îndoiala lui Toma la Învierea Domnului a avut și un rol providențial. Căci, prin pipăirea rănilor Mântuitorului, Toma dovedește celor necredincioși că Hristos a avut cu adevărat trup omenesc, asemenea nouă, afară de păcat și că a pățimit cu trupul pe cruce pentru mântuirea lumii.

(continuare în pagina 2)

Părintele Cleopa despre îndoiala și credința lui Toma

(continuare din pagina 1)

Iar dacă Toma s-a îndoit de Învierea Domnului, după ce și-a pus mâna în coasta Lui, s-a căit de necredința sa și, căzînd în genunchi, și-a mărturisit cu lacrimi credința și păcatul său, prin aceste cuvinte: „Domnul meu și Dumnezeuul meu!”.

Oare câți dintre creștinii de astăzi nu cad în păcatul îndoielii și al necredinței în Dumnezeu? Însă se întorc la credință, cu căință și smerenie ca apostolul Toma? Din cauza ficii și Petru s-a lepădat de Hristos prin cuvintele: „Nu cunosc pe omul acesta!”. (Matei 26, 74). Dar îndată după cântatul cocoșului, din miezul nopții, Petru a ieșit afară și a plâns cu amar. Toată viața s-a căit Petru de căderea și necredința sa. Dar dintre noi câți creștini nu se îndoiesc de existența lui Dumnezeu? Câți nu-L înjură și-L hullesc? Câți nu caută dovezi și zic: „Nu cred până nu văd!”? Câți nu caută să pipăie rănile și coasta Domnului, căutând dovezi ale existenței lui Dumnezeu prin pământ, prin mărturiile vechi, prin tainele planetelor și ale Universului? Câți nu zic dintre creștini: „Aici este raiul și iadul! Aici pe pământ este totul!”. Iar când se văd bolnavi, în fața primejdiei, a sărăciei și a morții, nici atunci nu se căiesc ca Toma, să zică: „Tu ești Domnul

meu și Dumnezeuul meu! Acum cred în Tine Doamne, că Tu m-ai zidit și m-ai mântuit. Iartă-mă de necredința mea!”. Nici măcar la bătrânețe nu se întorc la Dumnezeu ca să plângă cu amar ca Petru, viața lor din tinerețe, cheltuită în desfrâu, în răutăți și necredință.

Puțini sunt acei care se pocăiesc de păcate la bătrânețe. Cei mulți mor așa cum au trăit, în necredință și nepocăință, spre a lor veșnică osândă. Cu adevărat, mare dar este credința în Dumnezeu însoțită de fapte bune! De aceea a și zis Mântuitorul către Toma cea de-a zecea fericire: „**Fericiți cei ce n-au văzut și au crezut!**” (Ioan 20, 29). Iar cu alt prilej a zis către ucenicii Săi: „**Fericit este cel ce nu se va sminti întru Mine**” (Matei 11, 6). Adică nu se va sminti din dreapta credință în Dumnezeu, cum s-au smintit mulți în zilele noastre. (...)

Iubiți credincioși,

Se cade nouă astăzi, să ne bucurăm că stăm neclintii în dreapta credință și suntem fii ai Bisericii lui Hristos de două mii de ani. Necredincioșii se leapădă și caută să vadă pe Dumnezeu cu ochi trupești; îndoielnicii vor să pipăie rănile Domnului; cei slabi în credință caută minuni; sectele părăsesc Biserica, răstălmăcesc dogmele credinței și vestic altă Evanghelie; cei robiți de patimi

amână pocăința, iar noi, fiii Învierii și fiii lui Dumnezeu după har, să-l rămânem credincioși până la sfârșit, știind că „*cel ce va răbda toate până la sfârșit, acela se va mântui*” (Matei 24, 13).

Astăzi, a opta zi după Sfintele Paști, Domnul Înviat S-a arătat Apostolilor și le -a dat pacea Duhului Sfânt după care suspină toată lumea. Astăzi Mântuitorul l-a încredințat pe Toma că a înviat cu adevărat și ne încredințează și pe noi că vom învia cu toții la judecata de apoi.

De aceea să ne bucurăm pentru Înviere. Să ne bucurăm pentru mărturisirea de credință a lui Toma și să ne rugăm lui Dumnezeu ca și ceilalți îndoielnici în credință și doritori de semne și minuni, tineri sau bătrâni, rude, vecini și chiar fii, să mărturisească și ei pe Hristos împreună cu Apostolul Toma. (...)

Vă reamintim că astăzi, la Duminică Tomei, numită și „**Paștele blajinilor**” în unele sate ies credincioșii la cimitir unde fac pomenire, dau de mâncare unii altora și cântă cu toții troparul Învierii. Păstrați cu sfințenie acest obicei creștinesc. De altfel fiecare Duminică este un Paște, este ziua Învierii Domnului, ziua bucuriei și a mântuirii noastre.

Să păstrăm cu sfințenie credința curată și fierbinte în Dumnezeu. Să ne ferim de necredincioși, de sectanți și de îndoielnici, ca să nu cădem în cursele lor. Să păstrăm cu grijă frumusețea cultului ortodox și toată tradiția străbună moștenită de la înaintași și să trăim în pace și iubire unii cu alții, ca împreună să cântăm cu îngerii: „**Hristos a înviat!**”. Amin. (Sursa: doxologia.ro)

Pildă

Cum să avem o viață fără păcate

Un creștin l-a întrebat pe duhovnicul său:

- Părinte, aș vrea să fiu un bun creștin, să am o viață fără păcate. Ce trebuie să fac mai întâi, ce este cel mai important ?

- O, fiule, totul este important. Ia spune-mi, dacă ai o grădină în care plantezi tot felul de flori frumoase, aștepti să crească ? Așa, fără să faci nimic, or să răsară ele ?

- Nu, părinte, trebuie să le ud ...

- Dar dacă le uzi și atât, vor crește ele mari și frumoase ?

- Nu, părinte, trebuie și să muncesc, să am grijă de ele, să nu fie distruse de buruieni ...

- Dar dacă le dai toate acestea, și nu vor avea lumină, pot ele să crească ?

- În nici un caz, părinte, atunci toată munca mea nu-și are rostul, florile nu vor crește niciodată.

- Acum ai înțeles, fiule ?! Sufletul nostru este asemenea unei grădini, în care sunt semănate cele mai frumoase flori: dragostea, credința, bunătatea, cumpătarea, omenia... Noi, însă, trebuie să avem grijă de aceasta grădina din sufletul nostru, ca tot ce este acolo să înflorească. Doar astfel sufletul omului se umple de frumusețe. Ce trebuie să facem pentru toate acestea ? Să avem grijă ca buruienile păcatelor să nu prindă rădăcini în suflet, să veghem mereu ca răul să nu se cuibărească în noi, fiindcă, odată intrat, este foarte greu să-l mai scoți. Și ce mai trebuie să facem pentru grădina sufletului ? Să o udăm mereu cu apa dătătoare de viață, care este rugăciunea. Dar ele tot n-ar crește, dacă nu le-ar încălzi pe toate lumina binefăcătoare a dragostei dumnezeiești. Și unde ar putea găsi sufletele noastre mai multă căldură și lumină dumnezeiască, dacă nu în Biserică ?!

Ei, poti tu să-mi spui, fiule, ce este mai important ? Toate sunt importante. Fii mereu atent la sufletul tău, ai grijă de el, fiindcă atunci și Dumnezeu te va ajuta. Doar așa, prin munca noastră și cu ajutorul Domnului, florile minunate din sufletele noastre, adică *dragostea, credința și toate lucrurile bune* pe care Dumnezeu ni le-a dăruit, vor crește nestințier, iar viața ni se va umple de fericire.”

www.doxologia.ro

Întrebări și răspunsuri

Aș dori să vă întreb cum se consumă anafura întărită? Mulțumesc! (Mirela M.)

Anafura este pâine sfințită prin atingerea de Sfântul Potir sau de Chivotul cu Sfânta Împărtășanie. Ea poate fi consumată chiar dacă este întărită. Dacă însă este tare ca piatra, poate fi înmuiată în apă. (Pr. I. Istrati)

Viitorul meu soț nu agreează ideea de a ne cununa la Starea Civilă din anumite rațiuni despre care nu e cazul să aminesc aici. El dorește cununia religioasă, căci asta e adevărata Căsătorie ce consfințește iubirea, însă, din câte știu, nici un preot nu săvârșește slujba dacă nu are certificat de căsătorie. Cum rezolvăm aceasta? Mulțumesc! (Adina)

Trebuie să vă convingeți prietenul să accepte căsătoria civilă. Căsnicia și familia nu sunt secrete, ci proclamarea publică a iubirii celor doi. Taina Căsătoriei este cea mai importantă pentru că pecetluiește cu har iubirea celor doi, însă Căsătoria civilă este recunoașterea de către stat a acestei uniri. Așa că Biserica nu lucrează împotriva statului, consfințind uniri care nu au aplicabilitate legală. Cel mai bine este să vă cununați și la Biserică și la starea civilă, așa cum omul are suflet și trup, este văzut și nevăzut, și căsnicia are o latură legală și una tainică, harică și sacramentală. (Pr. Ioan Istrati)

Publicație editată și distribuită gratuit de:

Parohia „Sfinții Arhangheli Mihail și Gavriil”
Poienita - Protopopiatul Pașcani

Adresa:

sat Hârtoape, com. Vânători, jud. Iași, cod poștal 707578

Concept grafic: **Pr. Marius-Ionuț Tabarcea**

Tel: 0745 77 64 56

email: parohia.poienita@yahoo.ro

web: <http://poienita.iasi.mmb.ro>

www.facebook.com/parohiapoienita